

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 19883/2555

ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ผู้ร้อง นางอรุณรัตน์ อุณนะนันท์ กับพวก ผู้คัดค้าน บริษัทซัพไมโครเทคโนโลยี จำกัด (มหาชน) กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 19, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 113, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 114, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 123, ป.พ.พ. มาตรา 237, ป.พ.พ. มาตรา 238, ป.พ.พ. มาตรา 240

ย่อ / หลักกฎหมาย

การเพิกถอนการฉ้อฉลตาม ป.พ.พ. มาตรา 237 เป็นเรื่องที่กฎหมายให้สิทธิแก่เจ้าหนี้ที่จะร้องขอให้ศาลเพิกถอนนิติกรรมอันลูกหนี้ได้กระทำกับผู้ได้ลาภนอก แต่เมื่อลูกหนี้ถูกพิทักษ์ทรัพย์แล้วตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 113 บัญญัติให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ทำเป็นคำร้องต่อศาลขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลในคดีล้มละลายได้โดยไม่ต้องฟ้องเป็นคดีใหม่กรณีเป็นเรื่องที่กฎหมายให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไว้เป็นพิเศษในอันที่จะกระทำการแทนเจ้าหนี้เพื่อรักษาสิทธิของเจ้าหนี้และเพื่อรวบรวมทรัพย์สินของลูกหนี้เข้ากองทรัพย์สินและนำมาแบ่งปันให้แก่เจ้าหนี้ทั้งหลายในคดีล้มละลาย อายุความที่จะใช้บังคับแก่คดีย่อมจะต้องถือเอาอายุความของเจ้าหนี้ผู้ที่เกี่ยวข้องในขณะที่อาจบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา โดยไม่ถือว่าวันที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้รู้ถึงต้นเหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอนการฉ้อฉลเป็นเวลาแรกเริ่มต้นนับอายุความ การยื่นคำร้องของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงต้องการกระทำภายในอายุความ 1 ปี นับแต่วันที่เจ้าหนี้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้รู้ถึงต้นเหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอนตามที่บัญญัติไว้ใน ป.พ.พ. มาตรา 240 ประการสำคัญในขณะที่ทำนิติกรรมอันเป็นการฉ้อฉลนั้นจะต้องมีผู้เป็นเจ้าหนี้ที่ได้รับผลกระทบซึ่งต้องเสียเปรียบจากการกระทำของลูกหนี้ก่อนแล้วหากขณะทำนิติกรรมนั้นมีเจ้าหนี้หลายรายเจ้าหนี้ทุกรายย่อมเป็นเจ้าหนี้ซึ่งต้องเสียเปรียบด้วยกันหมดทุกคน การนับอายุความในการที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลแทนเจ้าหนี้ที่เกี่ยวข้องแต่ละราย จึงต้องเริ่มนับแต่เวลาที่เจ้าหนี้ผู้ที่เกี่ยวข้องรายนั้น ๆ ได้รู้ถึงต้นเหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอนเป็นเกณฑ์ ดังนั้น คำร้องที่ขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 113 จึงต้องบรรยายด้วยว่า นิติกรรมที่ลูกหนี้ได้กระทำลงทั้งที่รู้ว่าจะเป็นทางให้เจ้าหนี้รายใดเสียเปรียบมิฉะนั้นต้องถือว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลซึ่งทำให้โจทก์รายเดียวต้องเสียเปรียบเท่านั้น ผู้ร้องทำการสอบสวนเจ้าหนี้รายที่ 40 ที่ยื่นคำร้องต่อผู้ร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลต่อศาลล้มละลายกลาง กรณีจึงเป็นเรื่องที่ผู้ร้องกระทำการแทนเจ้าหนี้รายที่ 40 ผู้ร้องจึงต้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลภายในอายุความ 1 ปี นับแต่เจ้าหนี้รายที่ 40 ได้รู้ถึงต้นเหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอน เมื่อเจ้าหนี้รายที่ 40 ทราบต้นเหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอนตั้งแต่วันที่ 21 ธันวาคม 2543 การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลต่อศาลล้มละลายกลางในวันที่ 21 ธันวาคม 2544 จึงยังอยู่ภายในกำหนดอายุความ 1 ปี นับแต่เจ้าหนี้รายที่ 40 ทราบต้นเหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอน นิติกรรมที่ผู้ร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลได้แก่ บันทึกท้ายทะเบียนหย่าในเรื่องแบ่งทรัพย์สิน ฉบับลงวันที่ 20 มิถุนายน 2540 อันเป็นการยกทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 ให้แก่ผู้คัดค้านที่ 1 โดยไม่มีค่าตอบแทน ดังนั้น การที่จำเลยที่ 2 จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้แก่ผู้คัดค้านที่ 1 ตามข้อตกลงข้างต้นเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2540 และการที่จำเลยที่ 2 นำเงินของตนไปเปิด

บัญชีเงินฝากที่ธนาคารให้แก่เด็กชาย ข. และเด็กหญิง บ. บุตรทั้งสองของจำเลยที่ 2 กับผู้คัดค้านที่ 1 เมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2538 แล้วต่อมาวันที่ 19 มิถุนายน 2540 จำเลยที่ 2 ปิดบัญชีเดิมและนำเงินของตนเพิ่มเติมสมทบเปิดบัญชีเงินฝากใหม่ที่ธนาคารเดิมให้แก่บุตรทั้งสองของจำเลยที่ 2 กับผู้คัดค้านที่ 1 ถือได้ว่าเป็นการทำให้โดยเสนาหา จึงให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นการกระทำที่จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นลูกหนี้ และผู้คัดค้านที่ 1 กับบุตรทั้งสองซึ่งเป็นผู้ได้ลาภนอกแต่การนั้นรู้อยู่ว่าเป็นทางให้เจ้าหนี้ต้องเสียเปรียบตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 114 ภาระการพิสูจน์เพื่อหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าวจึงตกแก่จำเลยที่ 2 และผู้คัดค้านที่ 1 แต่ข้อนำสืบของจำเลยที่ 2 และผู้คัดค้านที่ 1 ไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ไม่อาจหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายได้ จึงต้องฟังว่านิติกรรมการตกลงแบ่งทรัพย์สินที่จำเลยที่ 2 กระทำต่อผู้คัดค้านที่ 1 รวมทั้งนิติกรรมการให้ซึ่งจำเลยที่ 2 กระทำต่อบุตรทั้งสอง เป็นการกระทำในช่วงเวลาที่ตนอาจรับผิดชอบหนี้แก่เจ้าหนี้รายที่ 40 จำเลยที่ 2 ย่อมอยู่ในฐานะที่รู้ได้ว่านิติกรรมดังกล่าวเป็นทางให้เจ้าหนี้รายที่ 40 ต้องเสียเปรียบ เมื่อเป็นการทำให้โดยเสนาหาจำเลยที่ 2 เป็นผู้รู้ฝ่ายเดียวก็เพียงพอแล้ว ที่ผู้ร้องจะขอเพิกถอนได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 237 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 113 นิติกรรมที่ผู้คัดค้านที่ 1 จดทะเบียนรับโอนที่ดินอันเป็นการกระทำที่สืบเนื่องจากบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าในเรื่องแบ่งทรัพย์สินจึงต้องถูกเพิกถอนด้วย แม้ว่าทรัพย์สินนั้นอาจเป็นสินสมรสที่ผู้คัดค้านที่ 1 มีส่วนเป็นเจ้าของอยู่ด้วย กรณีต้องไปว่ากล่าวกันเมื่อมีการขายทรัพย์สินในชั้นบังคับคดีตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 19 วรรคสาม และมาตรา 123 แม้ผู้คัดค้านที่ 2 เป็นบุคคลภายนอกซึ่งรับจำนองที่ดินจากผู้คัดค้านที่ 1 โดยเสียค่าตอบแทนก็ตาม แต่ในขณะที่รับจำนองนั้น ผู้คัดค้านที่ 2 ทราบถึงภาวะการมีหนี้สินล้นพ้นตัวของจำเลยที่ 2 จึงถือว่ารับจำนองโดยไม่สุจริต ผู้ร้องขอให้เพิกถอนการจำนองที่ดินดังกล่าวได้ ตาม ป.พ.พ. มาตรา 238 ประกอบ พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 113

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องจากโจทก์ฟ้องขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสองเด็ดขาดและพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลายเมื่อวันที่ 23 มิถุนายน 2542 ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสองเด็ดขาดเมื่อวันที่ 27 มกราคม 2543 และพิพากษาให้จำเลยทั้งสองเป็นบุคคลล้มละลายเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2544 ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้ยกคำร้อง ผู้คัดค้านที่ 1 ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ผู้คัดค้านที่ 2 ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลล้มละลายกลางพิจารณาแล้วมีคำสั่งยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีล้มละลายพิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ ผู้ร้องฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า มีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่า อายุความแห่งการร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉล ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 113 ประกอบประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 เริ่มนับแต่เมื่อใด เห็นว่า การเพิกถอนการฉ้อฉลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 เป็นเรื่องที่กฎหมายให้สิทธิแก่เจ้าหนี้ที่จะร้องขอให้ศาลเพิกถอนนิติกรรมอันลูกหนี้ได้กระทำกับผู้ได้ลาภนอก แต่เมื่อลูกหนี้ถูกพิทักษ์ทรัพย์แล้วตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 113 บัญญัติให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ทำคำร้องต่อศาลขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลในคดีล้มละลายได้โดยไม่ต้องฟ้องเป็นคดีใหม่ กรณีเป็นเรื่องที่กฎหมายให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ไว้เป็นพิเศษในอันที่จะกระทำการแทนเจ้าหนี้เพื่อ

รักษาสีทธิของเจ้าหนี้และเพื่อรวบรวมทรัพย์สินของลูกหนี้เข้ากองทรัพย์สินและนำมาแบ่งปันให้แก่เจ้าหนี้ทั้งหลายในคดีล้มละลาย ฉะนั้น อายุความที่จะใช้บังคับแก่คดีย่อมจะต้องถือเอาอายุความของเจ้าหนี้ผู้ที่เกี่ยวข้องในขณะที่อาจบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้เป็นเกณฑ์พิจารณา โดยไม่ถือว่าวันที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ได้รู้ถึงต้นเหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอนการฉ้อฉลเป็นเวลาแรกเริ่มต้นนับอายุความ การยื่นคำร้องของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงต้องกระทำภายในอายุความ 1 ปี นับแต่เวลาที่เจ้าหนี้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้รู้ถึงต้นเหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอนตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 240 ประการสำคัญในขณะที่ทำนิติกรรมอันเป็นการฉ้อฉลนั้น จะต้องเป็นผู้เป็นเจ้าหนี้ที่ได้รับผลกระทบซึ่งต้องเสียเปรียบจากการกระทำของลูกหนี้อยู่ก่อนแล้ว หากขณะทำนิติกรรมนั้นมีเจ้าหนี้หลายราย เจ้าหนี้ทุกรายย่อมเป็นเจ้าหนี้ซึ่งต้องเสียเปรียบต่อการทำนิติกรรมของลูกหนี้ด้วยกันหมดทุกคน การนับอายุความในการที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลแทนเจ้าหนี้ที่เกี่ยวข้องแต่ละราย จึงต้องเริ่มนับแต่เวลาที่เจ้าหนี้ผู้ที่เกี่ยวข้องรายนั้น ๆ ได้รู้ถึงต้นเหตุอันเป็นมูลเหตุให้เพิกถอนเป็นเกณฑ์ ดังนั้น คำร้องที่ขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 113 จึงต้องบรรยายด้วยว่า นิติกรรมที่ลูกหนี้ได้กระทำลงทั้งที่รู้ว่าจะเป็นทางให้เจ้าหนี้รายใดเสียเปรียบ ฉะนั้นต้องถือว่าเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลซึ่งทำให้โจทก์รายเดียวต้องเสียเปรียบเท่านั้น คดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องระบุว่า ผู้ร้องทำการสอบสวนตามคำร้องของบริษัทอัลฟาเทค อิเล็กทรอนิกส์ จำกัด (มหาชน) เจ้าหนี้รายที่ 40 ที่ยื่นต่อผู้ร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉล ผู้ร้องสอบสวนแล้วได้ความตามคำร้อง ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องต่อศาลล้มละลายกลางขอให้มีคำสั่งเพิกถอนการฉ้อฉลในคดีล้มละลาย กรณีจึงเป็นเรื่องที่ผู้ร้องกระทำการแทนเจ้าหนี้รายที่ 40 โดยเฉพาะในการยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 ผู้ร้องจึงต้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลภายในอายุความ 1 ปี นับแต่เจ้าหนี้รายที่ 40 ได้รู้ถึงต้นเหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอน ได้ความจากบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของนายมานะพนายเจ้าหนี้รายที่ 40 พยานผู้ร้องว่า เจ้าหนี้รายที่ 40 เป็นเจ้าหนี้จำเลยที่ 2 ในมูลหนี้ละเมิดและผิดสัญญาจ้างแรงงานซึ่งเกิดจากจำเลยที่ 2 กับพวกเบียดบังเงินของเจ้าหนี้รายที่ 40 ไปเป็นของตนเองกับพวกโดยทุจริตตั้งแต่ปี 2537 ถึง 2540 ทำให้เจ้าหนี้รายที่ 40 เสียหาย จึงขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายต่อผู้ร้องเป็นต้นเงิน 256,954,844.73 บาท และดอกเบี้ย 5,233,391.06 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 24,490,346,663.79 บาท ตามคำขอรับชำระหนี้ อันเป็นมูลหนี้เดียวกับหนี้ตามคำพิพากษาของศาลแรงงานกลาง เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2543 พยานได้รับแต่งตั้งเป็นทนายความของธนาคารนครธน จำกัด (มหาชน) หรือธนาคารสแตนดาร์ดชาร์เตอร์ดนครธน จำกัด (มหาชน) จำเลยในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 9039/2543 ระหว่าง นางอรุณรัตน์ อัสวโชค ในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมของเด็กชายชวิศ อัสวโชค ที่ 1 และเด็กหญิงเบลล์ อัสวโชค ที่ 2 โจทก์ธนาคารนครธน จำกัด (มหาชน) หรือธนาคารสแตนดาร์ดชาร์เตอร์ดนครธน จำกัด (มหาชน) จำเลย ตามสำเนาใบแต่งตั้งทนายความและสำเนาคำฟ้อง พยานจึงทราบถึงต้นเหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอนการฉ้อฉลคดีนี้ แล้วในวันเดียวกันพยานได้ขออนุญาตจำเลยในคดีดังกล่าวรายงานให้เจ้าหนี้รายที่ 40 ทราบ ครั้นวันที่ 19 มีนาคม 2544 เจ้าหนี้รายที่ 40 ได้มอบอำนาจให้พยานยื่นคำร้องต่อผู้ร้องขอให้ผู้ร้องดำเนินการยื่นคำร้องต่อศาลขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลเป็นคดีนี้ ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความดังกล่าวแสดงว่าเจ้าหนี้รายที่ 40 ทราบต้นเหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอนการฉ้อฉลตั้งแต่วันที่ 21 ธันวาคม 2543 ซึ่งเป็นวันที่เจ้าหนี้รายที่ 40 ได้รับรายงานจากนายมานะ

ทนายความ เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลต่อศาลล้มละลายกลางในวันที่ 21 ธันวาคม 2544 จึงยังอยู่ภายในกำหนดอายุความ 1 ปี นับแต่เจ้าหนี้รายที่ 40 ทราบต้นเหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอน คดีจึงไม่ขาดอายุความ ที่ศาลล้มละลายกลางวินิจฉัยว่า คดีขาดอายุความเพราะธนาคารนครธน จำกัด (มหาชน) หรือธนาคารสแตนดาร์ดชาร์เตอร์ดนครธน จำกัด (มหาชน) เจ้าหนี้อีกรายหนึ่งได้รู้ต้นเหตุอันเป็นมูลให้เพิกถอนเป็นเวลาเกินกว่า 1 ปี นับแต่วันยื่นคำร้องขอให้เพิกถอน จึงให้ยกคำร้อง และที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 2 ได้ให้ถ้อยคำต่อผู้ร้องเมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2543 ว่า จำเลยที่ 2 ได้จดทะเบียนหย่ากับผู้คัดค้านที่ 1 และได้แบ่งสินสมรสตอนจดทะเบียนหย่าแล้ว แสดงว่าผู้ร้องรู้ต้นเหตุอันเป็นมูลเหตุให้เพิกถอน ย่อมมีอำนาจยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนได้โดยไม่ต้องให้เจ้าหนี้ร้องขอ เมื่อผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลเกินกว่า 1 ปี จึงขาดอายุความ และพิพากษายืนนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา เพราะการยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลของผู้ร้องมิได้เกิดจากที่ธนาคารนครธน จำกัด (มหาชน) หรือธนาคารสแตนดาร์ดชาร์เตอร์ดนครธน จำกัด (มหาชน) ร้องขอต่อผู้ร้อง และจากการที่ผู้ร้องสอบสวนจำเลยที่ 2 ก็ได้ความเพียงว่าจำเลยที่ 2 ได้จดทะเบียนหย่ากับผู้คัดค้านที่ 1 และแบ่งสินสมรสกันเท่านั้น ยังไม่ชัดเจนถึงขนาดว่าการทำนิติกรรมของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวเป็นการฉ้อฉลเจ้าหนี้รายใดหรือไม่ ฎีกาของผู้ร้องข้อนี้ฟังขึ้น สำหรับปัญหาตามประเด็นข้ออื่นที่ศาลล้มละลายกลางยังมีได้วินิจฉัยนั้น เนื่องจากคดีนี้ศาลล้มละลายกลางดำเนินกระบวนการพิจารณาสืบพยานจนเสร็จสิ้นกระแสความแล้ว ดังนั้น เพื่อให้คดีเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยไปเสียทีเดียวโดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลล้มละลายกลางวินิจฉัยอีก ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จะต้องเพิกถอนนิติกรรมระหว่างจำเลยที่ 2 กับผู้คัดค้านที่ 1 และระหว่างจำเลยที่ 2 กับเด็กชายชวิศ และเด็กหญิงเบลล์ โดยผู้คัดค้านที่ 1 ผู้แทนโดยชอบธรรมตามคำร้องหรือไม่ เห็นว่า ขณะที่จำเลยที่ 2 ทำบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าในเรื่องแบ่งทรัพย์สิน ลงวันที่ 20 มิถุนายน 2540 อันเป็นการยกทรัพย์สินส่วนของตนให้แก่ผู้คัดค้านที่ 1 โดยไม่มีค่าตอบแทน และจำเลยที่ 2 นำเงินของตนไปเปิดบัญชีเงินฝากที่ธนาคารสแตนดาร์ดชาร์เตอร์ดนครธน จำกัด (มหาชน) ให้แก่เด็กชายชวิศและเด็กหญิงเบลล์เมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2538 แล้วต่อวันที่ 19 มิถุนายน 2540 จำเลยที่ 2 ปิดบัญชีเดิมและนำเงินของตนเพิ่มเติมสมทบเปิดบัญชีเงินฝากใหม่ที่ธนาคารดังกล่าวให้แก่เด็กชายชวิศและเด็กหญิงเบลล์โดยผู้คัดค้านที่ 1 เป็นการกระทำในช่วงเวลาจำเลยที่ 2 ได้กระทำละเมิดและผิดสัญญาจ้างแรงงานต่อเจ้าหนี้รายที่ 40 ซึ่งมีภาระหนี้ที่จำเลยที่ 2 อาจต้องรับผิดชอบแก่เจ้าหนี้รายที่ 40 ตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลางเป็นเงินกว่า 14,000,000,000 บาท หรือตามที่ขอรับชำระหนี้ในคดีนี้เป็นเงินกว่า 24,000,000,000 บาท จำเลยที่ 2 ย่อมอยู่ในฐานะที่รู้ว่าการทำนิติกรรมยกทรัพย์สินส่วนของตนให้แก่ผู้คัดค้านที่ 1 ตามบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าในเรื่องแบ่งทรัพย์สิน และการนำเงินของตนไปเปิดบัญชีเงินฝากในนามเด็กชายชวิศและเด็กหญิงเบลล์โดยผู้คัดค้านที่ 1 ในช่วงเวลาดังกล่าวย่อมเป็นทางให้เจ้าหนี้รายที่ 40 ต้องเสียเปรียบ ข้อที่จำเลยที่ 2 และผู้คัดค้านที่ 1 นำสืบอ้างว่า การที่จำเลยที่ 2 ยกทรัพย์สินอันเป็นที่ดินและสิ่งปลูกสร้างให้แก่ผู้คัดค้านที่ 1 ตามบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าในเรื่องแบ่งทรัพย์สินดังกล่าว เพื่อผู้คัดค้านที่ 1 จะได้ไม่ยุ่งเกี่ยวกับหุ้นที่จำเลยที่ 2 ถืออยู่ในบริษัทต่าง ๆ นั้น ไม่มีเหตุผลน่าเชื่อเพราะขณะนั้นการดำเนินงานของเจ้าหนี้รายที่ 40 ซึ่งจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการและมีตำแหน่งเป็นประธานเจ้าหน้าที่บริหารอยู่นั้น กำลังประสบปัญหาขาดสภาพคล่องจนต่อมาเจ้าหนี้รายที่ 40 ต้องเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการ ตามสำเนาคำสั่งศาลแพ่ง ส่วนบริษัทจำเลยที่ 1 ซึ่งจำเลยที่ 2 ถือหุ้นอยู่มี

ผลประกอบการขาดทุนสะสม ซึ่งต่อมาจำเลยที่ 1 มีหนี้สินล้นพ้นตัวถูกโจทก์ฟ้องและศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดในคดีนี้ สำหรับบริษัทอื่น ๆ ที่จำเลยที่ 2 ถือหุ้นอยู่นั้น มีลักษณะเป็นบริษัทในเครือเดียวกันซึ่งได้รับความจากบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 2 ประกอบธุรกิจหลายประเภท มีการจัดตั้งบริษัทหลายแห่งในการดำเนินการส่วนใหญ่ได้กู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินและธนาคารพาณิชย์หลายแห่งเป็นเงินประมาณ 50,000,000,000 บาท โดยมีหลักทรัพย์เป็นประกัน จนกระทั่งกลางปี 2540 รัฐบาลประกาศลอยตัวค่าเงินบาท กระทรวงการคลังห้ามสถาบันการเงินทำธุรกรรมการเงินทำให้บริษัทต่าง ๆ ขาดสภาพคล่อง ไม่มีเงินทุนหมุนเวียน ธุรกิจหยุดชะงักและไม่สามารถชำระหนี้ได้จนถูกโจทก์ฟ้องล้มละลายคดีนี้ แสดงว่าหุ้นที่จำเลยที่ 2 ถืออยู่ในบริษัทต่าง ๆ นั้น ไม่น่าจะมีมูลค่าตามราคาที่ตั้งไว้อันเป็นเหตุจูงใจให้จำเลยที่ 2 จะต้องถือหุ้นไว้เองตามที่อ้าง และหากเป็นเช่นนั้นจริงก็น่าจะระบุงบเรื่องหุ้นไว้ในบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าดังกล่าวเสียให้ชัดเจนเพื่อมิให้เกิดปัญหากับผู้คัดค้านที่ 1 ในภายหลัง แต่ก็เป็นเช่นนั้นไม่ การที่จำเลยที่ 2 นำเงินเข้าฝากในบัญชีธนาคารให้แก่บุตรทั้งสองซึ่งเป็นผู้เยาว์เพื่อเป็นทุนการศึกษาของบุตรทั้งสองในอนาคตนั่น ก็ปรากฏว่าเป็นการเบิกถอนเงินจากบัญชีเดิมของบุตรทั้งสองโดยจำเลยที่ 2 มีอำนาจเบิกถอนบัญชีละจำนวน 10,000,000 บาทซึ่งเปิดไว้ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2538 ซึ่งต่อมาได้มีการปิดบัญชีและนำเงินของจำเลยที่ 2 อีกบางส่วนสมทบและเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2540 จำเลยที่ 2 ได้ขอเปิดบัญชีใหม่ให้แก่บุตรทั้งสองโดยผู้คัดค้านที่ 1 มีอำนาจเบิกถอนบัญชีละจำนวน 24,900,000 บาท ปรากฏว่าการเปิดบัญชีเงินฝากทั้งสองครั้งอยู่ในช่วงเวลาที่ยังจำเลยที่ 2 กระทำละเมิดและผิดสัญญาจ้างแรงงานต่อเจ้าหน้าที่รายที่ 40 ซึ่งเหตุเกิดตั้งแต่ปี 2537 ถึง 2540 ดังที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยตามสำเนาคำพิพากษา การนำเงินเข้าฝากให้แก่บุตรทั้งสองเพิ่มเติมเป็นจำนวนมากถึงบัญชีละ 24,900,000 บาท ย่อมเกินเลยไปกว่าความจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายในการอุปการะเลี้ยงดูและให้การศึกษาแก่บุตรแต่ละคน ข้อนำสืบของจำเลยที่ 2 กับผู้คัดค้านที่ 1 จึงไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ไม่อาจหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายได้ ฟังได้ว่านิติกรรมการตกลงแบ่งทรัพย์สินที่จำเลยที่ 2 กระทำต่อผู้คัดค้านที่ 1 รวมทั้งนิติกรรมการให้ ซึ่งจำเลยที่ 2 กระทำต่อเด็กชายชวิศและเด็กหญิงเบลล์ โดยผู้คัดค้านที่ 1 ผู้แทนโดยชอบธรรมซึ่งเป็นผู้ได้ลาออกจาก เป็นการกระทำที่จำเลยที่ 2 รู้อยู่แล้วว่าเป็นทางให้เจ้าหน้าที่รายที่ 40 ต้องเสียเปรียบ เมื่อเป็นการทำให้โดยเสนาหา จำเลยที่ 2 เป็นผู้รู้ฝ่ายเดียวก็เพียงพอแล้วที่ผู้ร้องจะขอเพิกถอนได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 237 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 113 นิติกรรมที่ผู้คัดค้านที่ 1 จดทะเบียนรับโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 50873 ตำบลบางชัน อำเภอลำลูกเกด จังหวัดสุพรรณบุรี กรุงเทพมหานคร ที่ดินโฉนดเลขที่ 10615, 10441 และ 10442 ตำบลบางชัน อำเภอมโนรมย์ (เมือง) กรุงเทพมหานคร พร้อมสิ่งปลูกสร้าง อันเป็นการกระทำที่สืบเนื่องจากบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าในเรื่องแบ่งทรัพย์สิน จึงต้องถูกเพิกถอนด้วย แม้ว่าทรัพย์สินตามบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าอาจเป็นสินสมรสที่ผู้คัดค้านที่ 1 มีส่วนเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย แต่กรณีเป็นเรื่องที่ต้องไปว่ากล่าวกันเมื่อมีการขายทรัพย์สินในชั้นบังคับคดีตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 19 วรรคสาม และมาตรา 123 ในกรณีที่การเพิกถอนไม่อาจกลับคืนสู่ฐานะเดิมได้ ผู้คัดค้านที่ 1 จะต้องชดเชยราคาแทน ซึ่งผู้ร้องระบุในคำร้องว่า ที่ดินโฉนดเลขที่ 50873, 10615, 10441 และ 10442 มีราคาเป็นเงิน 32,060,600 บาท 9,675,000 บาท 10,212,500 บาท และ 13,510,600 บาท ตามลำดับ ส่วนสิ่งปลูกสร้างบ้านเลขที่ 81 หมู่ที่ 2 ถนนสามวา แขวงบางชัน เขตมีนบุรี

กรุงเทพมหานคร มีราคาเป็นเงิน 30,000,000 บาท ผู้คัดค้านที่ 1 มิได้นำสืบหักล้างว่าราคาที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวผู้ร้องกำหนดราคาไม่ถูกต้อง หรือสูงไปกว่าความเป็นจริงอย่างไร จึงต้องฟังว่าราคาที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างที่ผู้ร้องระบุมานั้นถูกต้องเหมาะสมแล้ว และผู้คัดค้านที่ 1 จะต้องชดเชยดอกเบี้ยจากราคาที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ศาลพิพากษาให้เพิกถอน อันถือว่าเป็นวันผิวนดินเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า จะต้องเพิกถอนนิติกรรมระหว่าง ผู้คัดค้านที่ 1 กับผู้คัดค้านที่ 2 ตามคำร้องหรือไม่ เห็นว่า นิติกรรมที่ผู้ร้องขอให้เพิกถอนได้แก่ การที่ผู้คัดค้านที่ 1 จำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 10442 ตำบลบางชัน อำเภอมินบุรี(เมือง) กรุงเทพมหานคร เป็นประกันหนี้ให้แก่ผู้คัดค้านที่ 2 เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2540ตามสำเนาโฉนดที่ดินและสำเนานหนังสือสัญญาจำนอง ซึ่งผู้ร้องกล่าวอ้างว่า ผู้คัดค้านทั้งสองเป็นพี่น้องกันและร่วมสมคบกันรับจำนองที่ดินดังกล่าวโดยไม่สุจริต ทำให้เจ้าหนี้ของจำเลยที่ 2 เสียเปรียบ ปรากฏว่าผู้คัดค้านที่ 2 เป็นผู้รับจำนองที่ดินซึ่งผู้คัดค้านที่ 1 รับโอนมาจากจำเลยที่ 2 โดยการฉ้อฉลดังได้วินิจฉัยแล้วข้างต้นผู้คัดค้านที่ 2 จึงเป็นบุคคลภายนอกย่อมได้รับการคุ้มครองหากได้สิทธินั้นมาโดยสุจริตเสียค่าตอบแทนและได้มาก่อนที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอน การฉ้อฉล ตามนัยแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 238 เมื่อนิติกรรมการจำนองรายนี้เบื้องต้นเป็นการจำนองที่ดินรวม 3 แปลง ได้แก่ ที่ดินโฉนดเลขที่ 10615, 10442 และ 10441 ตำบลบางชัน อำเภอมินบุรี (เมือง) กรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นประกันหนี้ที่ผู้คัดค้านที่ 1 กู้ยืมเงินไปจากผู้คัดค้านที่ 2 จำนวน 60,000,000 บาท และต่อมาผู้คัดค้านที่ 1 ได้ไถ่ถอนการจำนองที่ดิน 2 แปลง คงเหลือติดจำนองเฉพาะที่ดินโฉนดเลขที่ 10442 ในวงเงิน 35,000,000 บาทแสดงว่าผู้คัดค้านที่ 1 ชำระหนี้กู้ยืมเงินที่จำนองเป็นประกันยังไม่ครบถ้วน การจำนองดังกล่าวจึงเป็นนิติกรรมที่เชื่อได้ว่าเสียค่าตอบแทนและได้กระทำก่อนที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลคงมีปัญหาประการเดียวว่า ผู้คัดค้านที่ 2 จดทะเบียนรับจำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 10442 ไว้โดยสุจริตหรือไม่ หรืออีกนัยหนึ่งในขณะที่ ผู้คัดค้านที่ 2 รับจำนองจากผู้คัดค้านที่ 1 ผู้คัดค้านที่ 2 ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกได้รู้ถึงภาวะการมีหนี้สินล้นพ้นตัวของจำเลยที่ 2 หรือไม่ ในปัญหานี้ผู้ร้องมีบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของนายมาโนช ทรายเจ้าหนี้รายที่ 40 และของนายเรวัต เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เป็นพยานว่า เมื่อจำเลยที่ 2 เจ็บป่วยก็ให้ผู้คัดค้านที่ 2 ซึ่งเป็นพี่ชายผู้คัดค้านที่ 1 เป็นผู้รักษาพยาบาล ตามสำเนาใบรับรองแพทย์ท้ายคำร้องขอเลื่อนคดีของศาลแรงงานกลาง 55 แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 มีความสนิทคุ้นเคยกับญาติของผู้คัดค้านที่ 1 พฤติการณ์ของผู้คัดค้านทั้งสองเป็นการยกย้ายถ่ายเททรัพย์สินเพื่อหลีกเลี่ยงการบังคับคดี ส่วนผู้คัดค้านที่ 2 มีบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของจำเลยที่ 2 เป็นพยานว่า ผู้คัดค้านที่ 2 เป็นพี่ชายผู้คัดค้านที่ 1 จำเลยที่ 2 รู้จักผู้คัดค้านที่ 2 มาก่อนแต่งงานกับผู้คัดค้านที่ 1 โดยผู้คัดค้านที่ 2 เป็นแพทย์ประจำตัวจำเลยที่ 2 ซึ่งให้การดูแลรักษาเวลาจำเลยที่ 2 เจ็บป่วยมาโดยตลอด ผู้คัดค้านที่ 2 ยังมีบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของผู้คัดค้านที่ 1 เป็นพยานว่า เมื่อผู้คัดค้านที่ 1 หย่าขาดจากจำเลยที่ 2 แล้วผู้คัดค้านที่ 1 ไม่มีรายได้อื่นใดนอกจากการให้เช่าสถานที่บริเวณบ้านถ่ายทำละครโทรทัศน์ ผู้คัดค้านที่ 2 จึงแนะนำว่าหากต้องการมีรายได้ทางอื่นก็จะช่วยเหลือโดยนำเงินไปลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยและซื้อหุ้นที่โรงพยาบาลธนบุรีซึ่งผู้คัดค้านที่ 2 ถือหุ้นอยู่ โดยให้ผู้คัดค้านที่ 1 จำนองที่ดินไว้แก่ผู้คัดค้านที่ 2 เมื่อผู้คัดค้านที่ 2 นำเงินไปลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย หากมีรายได้จะนำมาให้แก่

ผู้คัดค้านที่ 1 เลี่ยงบุตรต่อไป แต่ต่อมาเศรษฐกิจไม่ดีหุ้นมีราคาตก ผู้คัดค้านที่ 1 จึงแจ้งต่อผู้คัดค้านที่ 2 ว่า จะไม่ให้ผู้คัดค้านที่ 2 นำเงินไปลงทุนและดำเนินการไถ่ถอนจำนอง คงเหลือไว้บางส่วนที่ผู้คัดค้านที่ 2 นำไปลงทุนแล้วเท่านั้น การจำนองระหว่างผู้คัดค้านทั้งสองกระทำโดยสุจริต มิฉะนั้นก็คงไม่ไถ่ถอนจำนอง และผู้คัดค้านที่ 2 มีบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของนายจิตติพงษ์ เป็นพยานว่า ผู้คัดค้านที่ 2 มีศักดิ์เป็นน้องของพยาน ผู้คัดค้านที่ 2 เป็นแพทย์ผู้ดูแลรักษาจำเลยที่ 2 ในยามเจ็บป่วย ไม่เคยประกอบธุรกิจกับจำเลยที่ 2 การที่จำเลยที่ 2 หย่าขาดจากผู้คัดค้านที่ 1 ผู้คัดค้านที่ 2 ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวโดยถือว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัวของผู้คัดค้านที่ 1 แต่ผู้คัดค้านที่ 2 ก็ยังให้การรักษาพยาบาลแก่จำเลยที่ 2 ทุกครั้งที่จำเลยที่ 2 ไปพบเห็นว่า ผู้ร้องนำสืบถึงความสัมพันธ์ระหว่างจำเลยที่ 2 กับผู้คัดค้านที่ 2 ว่าผู้คัดค้านที่ 2 เป็นพี่ชายผู้คัดค้านที่ 1 และจำเลยที่ 2 ไปให้ผู้คัดค้านที่ 2 ซึ่งเป็นแพทย์รักษาพยาบาลเมื่อเจ็บป่วย พฤติการณ์ของผู้คัดค้านที่ 2 ที่รู้จักคุ้นเคยกับจำเลยที่ 2 และผู้คัดค้านที่ 2 ยังเป็นพี่ชายผู้คัดค้านที่ 1 ซึ่งเคยเป็นภริยาจำเลยที่ 2 ผู้คัดค้านที่ 2 น่าจะอยู่ในฐานะที่ควรจะต้องรู้ถึงการประกอบธุรกิจของจำเลยที่ 2 ในบริษัทต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งย่อมทราบถึงผลกระทบของวิกฤตเศรษฐกิจในปี 2540 ที่มีต่อบริษัทต่าง ๆ อันเป็นธุรกิจของจำเลยที่ 2 ในเมื่อที่ดิน 3 แปลง ที่ผู้คัดค้านที่ 2 รับจำนองเมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2540 ไม่ได้มีชื่อผู้คัดค้านที่ 1 ถือกรรมสิทธิ์มาก่อน หากแต่ผู้คัดค้านที่ 1 รับโอนมาจากจำเลยที่ 2 โดยอาศัยบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าในเรื่องแบ่งทรัพย์สิน ได้ความจากบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นของนายจิตติพงษ์พยานผู้คัดค้านที่ 2 ว่า ก่อนจดทะเบียนหย่า ผู้คัดค้านที่ 1 ได้มาปรึกษาพยานและผู้คัดค้านที่ 2 ซึ่งพยานและผู้คัดค้านที่ 2 ได้ห้ามปรามหลายครั้งเพื่อให้เห็นแก่บุตรทั้งสอง เพราะฉะนั้นอย่างน้อยก่อนจดทะเบียนรับจำนอง ผู้คัดค้านที่ 2 น่าจะสอบถามมูลเหตุถึงการที่จำเลยที่ 2 ยกที่ดินดังกล่าวให้แก่ผู้คัดค้านที่ 1 และความจำเป็นที่จะต้องจำนอง หากจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นบิดาเด็กชายชวิศและเด็กหญิงเบลล์บุตรทั้งสองไม่ได้ประสบปัญหาหนี้สินล้นพ้นตัว เหตุใดผู้คัดค้านที่ 1 จะต้องมาขอความช่วยเหลือจากผู้คัดค้านที่ 2 กรณีมีเหตุผลเชื่อได้ว่าในขณะที่ผู้คัดค้านที่ 2 รับจำนองที่ดินจากผู้คัดค้านที่ 1 นั้น ผู้คัดค้านที่ 2 ทราบถึงภาวะการมีหนี้สินล้นพ้นตัวของจำเลยที่ 2 จึงเป็นการรับจำนองโดยไม่สุจริต ผู้ร้องจึงขอที่จะขอให้เพิกถอนการจำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 10442 เสียได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 238 ประกอบพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 113 พินิจจากกลับ ให้เพิกถอนการทำบันทึกท้ายทะเบียนการหย่าในเรื่องแบ่งทรัพย์สินลงวันที่ 20 มิถุนายน 2540 ระหว่างจำเลยที่ 2 กับผู้คัดค้านที่ 1 ให้ที่ดินโฉนดเลขที่ 9324 และ 9325 ซึ่งปัจจุบันรวมเป็นที่ดินโฉนดเลขที่ 50873 ตำบลบางชัน อำเภอลองสามวา (มีนบุรี) กรุงเทพมหานคร ที่ดินโฉนดเลขที่ 10615, 10441 และ 10442 ตำบลบางชัน อำเภอมีนบุรี (เมือง) กรุงเทพมหานคร พร้อมสิ่งปลูกสร้างบ้านเลขที่ 81 หมู่ที่ 2 ถนนสามวา แขวงบางชัน เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร กลับเป็นชื่อจำเลยที่ 2 เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ดั้งเดิม และเพิกถอนการจำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 10442 ตำบลบางชันอำเภอมีนบุรี (เมือง) กรุงเทพมหานคร ระหว่างผู้คัดค้านทั้งสอง หากกลับคืนสู่ฐานะเดิมไม่ได้ให้ผู้คัดค้านที่ 1 ชดใช้ราคาแทน ที่ดินโฉนดเลขที่ 50873, 10615, 10441 และ 10442 เป็นเงิน 32,060,600 บาท 9,675,000 บาท 10,212,500 บาทและ 13,510,600 บาท ตามลำดับ และบ้านเลขที่ 81 หมู่ที่ 2 เป็นเงิน 30,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันที่ศาลให้เพิกถอนจนกว่าจะชำระเสร็จ และให้เพิกถอนการฝากเงินที่ธนาคารสแตนดาร์ดชาร์เตอร์ดนครธน จำกัด (มหาชน)

บัญชีเลขที่ 055-3-00642-6 ชื่อบัญชีเด็กชายชวิศ โดยผู้คัดค้านที่ 1 ผู้แทนโดยชอบธรรม
จำนวนเงิน 24,900,000 บาทพร้อมดอกเบี้ยอันเกิดจากเงินฝากดังกล่าว และบัญชีเลขที่
055-3-00641-8 ชื่อบัญชีเด็กหญิงเบลล์ โดยผู้คัดค้านที่ 1 ผู้แทนโดยชอบธรรม จำนวนเงิน
24,900,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอันเกิดจากเงินฝากดังกล่าว กลับมาเป็นของจำเลยที่ 2
ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

อัปสร หิรัญบุรณะ · มนุพงศ์ รุจิกันทะ · กิรติ กาญจนรินทร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/19883/2555>